

niani in Barberigo sta tudi za to, da se ne žali v poslaniku nadvojvoda, da se posluša, da dobi de Ravnach prijazen odgovor. De Ravnach se pa tudi ne briga za neprijazne poglede in besede benečanskega senata. Njemu, cesarskemu stotniku Reke pri sv. Vidu, ne imponira velikost ljudovlade, ne bahaštvo senatorjev. V robotih besedah je zahteval prostost Milanšiča in drugih Uskokov, zaprtih po krivici v Benetkah, prostost Rečanov, zaprtih v Labinju, čeprav jim je zatrdil labinjski podesta, da smejo varno v Labin. Zahteval je preklic ukaza, da smejo Benečani ubiti Rečana, kjerkoli ga dobe, ali prikovati na galejo za dvanajst let. Sicer prejde tudi nadvojvodu potrpljenje. — Jezno je gledal senat drznega Kraševca. Tak si upa groziti z vojsko! Ljudovladi, ki strahuje svet. Od strani nadvojvodove, od strani, ki zapade gotovo v borbi z močno ljudovlado. Smešno! In nasmehnil se je dož, se poigral z verižico, odgovoril:

„Bila je in je želja ljudovlade živeti v miru s sosedi. Miru ne more biti, dokler vznemirja uskoška sodruga Adrijo, dokler smejo Uskoki napadati in ropati Turke, benečanske zaveznike, ki prete zato ljudovladi z vojsko.“

„Vaši svetlosti je lahko govoriti,“ se je obregnil nato Kraševcec. „Toda Uskoki se ne dajo obvladati tako lahko. Celo armado bi bilo treba nad Senj, da ukroti rogovileže. Sicer pa tudi ni tako hudo, kot trde poročevalci vaše svetlosti. Uskoki morajo braniti meje in sebe, to je njihov posel. Ne smemo jim šteti vsake malenkosti v zlo. Saj so tudi oni kristjani. Ne smemo prepustiti njih duše neveri, je bil rekel rajni cesar Rudolf. Če jih preženemo na Turško, se vrnejo poturčeni — s Turkom . . . Tako pa strážijo krščanstvo . . .“

„Lepa straža!“ se nasmehne hudobno Venier. „Smešno, da bi ne mogel ukrotiti nadvojvoda Ferdinand peščice Uskokov. Neverjetno!“

„Svetli nadvojvoda sploh ne more poslati vojske v Senj, ker je Senj cesarjev, gospod admiral. Treba se je pomeniti s cesarjem samim. To želi tudi moj knez. Zato odpotujemo po njegovem ukazu z Rossijem na cesarski dvor, ko dobim od doževe svetlosti odgovor na pritožbe, ko izpusti slavna ljudovlada Uskoke, zaprte tu, in Rečane v Labinju. Pri cesarju nadaljujemo razprave z njegovimi svetniki. Nadvojvoda je že tako sit teh pritožb. Samo stroške ima s pošiljanjem komisarjev v Senj.“

„Kaj pomagajo vaše komisije in razprave. Spravite Uskoke od morja. Grabežniki ne bodo mirovali nikdar,“ se vtakne zopet vmes Venier.

„Grabežniki, gospod admiral?“ vzroji Kraševcec. „Grabežniki so tisti, ki rušijo naše soline, lovijo naše trgovce, hočejo napeljati vso trgovino na svoje ceste, ves denar v svoj žep. Grabežniki so tisti, ki ne plačujejo med državami dogovorjene mitnine, a jo hočejo pobirati od naših ladij. Uskoki pa so reveži, ki ne morejo živi v zemljo. Kaj zato, če si poiščejo pošteno živeža pri neverniku.“

Vedno daljši in temnejši so postajali obrazi senatorjev. Kislo se je nasmehnil dož in se vzdignil: „Gospod poslanik, senat se bo posvetoval in vam izročil odgovor na nadvojvodove pritožbe.“

„To se pravi, si že odpravil,“ je godel de Ravnach Rossiju, ko sta stopala iz dogane. „Benečanski obrazi in moja prazna mošnja! To so zlodji! Se zvija, govoriči, da ne veš nazadnje, ali si pes, ali mačka. Pa sem jim povedal, kaj Rossi? Vidiš, prav pravi Frankopan: Tu ni druge — udri vraga!“

(Dalje.)

Večnost.

Zložil G. Koritnik.

Jaz sanjam večnost . . . Morje pred menoj
poljana sinja v grobni molk odeta,
skrivnost vesoljna, nikdar razodeta,
beži kot v sanjah sama pred seboj — —

Kot želja je, kot prošnja brezobrazna,
v zrcalu misli polodkriti kras,
kot žena skrita v mrak kipečih las —
vsak hip očita, večno neizrazna . . .

Ko diha rahlo, rože trepetajo,
v ljubezni smeje se ob cvetu cvet —
v lepoti večni moli jo poet
in pesmi z njo zaljubljene kramljajo.

A ko globin vseh njenih ne razloči,
si puli brado pusti modrijan,
v skrivnosti njenih sanje zakopan,
v bolesti željni, blazen, brez pomoči . . .

